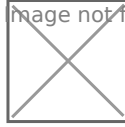

Οι πνευματικοί άνθρωποι και η κρίση του τόπου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1JL3zjP>]

Με την ανάδειξη της πολύμορφης κρίσης που διέρχεται η χώρα, πολλοί αναζητούν και τη συμβολή των «πνευματικών ανθρώπων» στην υπέρβασή της και δικαίως. Διότι η κρίση δεν είναι μόνο οικονομική, αλλά ταυτόχρονα ηθική και πνευματική. Και γεννιέται εύλογα το ερώτημα: Ποιοι είναι «πνευματικοί άνθρωποι»; Όσοι απλώς σκέπτονται περισσότερο από τους άλλους; Όσοι διαθέτουν υψηλό επίπεδο μόρφωσης; Οι επιστήμονες; Οι εκπαιδευτικοί; Όσοι έχουν τάλαντο να γράφουν πάσης φύσεως βιβλία; Οι ποιητές; Οι καλλιτέχνες; Οι μουσικοί; Όσοι κατέχουν αξιώματα σε κοινωνικούς οργανισμούς και «Πνευματικά Ιδρύματα»; Μήπως οι κληρικοί;

Οπωσδήποτε όλοι οι παραπάνω διακονούν την έρευνα, την επιστημονική γνώση, την παιδεία, την τέχνη και γενικά την κοινωνία και την εκκλησία. Όσοι έχουν

πνευματική ευαισθησία θυμίζουν τα αυτονόητα, αλλά ο λόγος τους ή δεν προβάλλεται ή δεν εισακούεται. Μπορεί μάλιστα και να λοιδορείται. Να φαίνεται βαρύς και ουτοπικός. Το γεγονός αυτό δημιουργεί προβληματισμό και απορίες. Τι συμβαίνει λοιπόν; Μήπως για να ακουσθούν οι λόγοι των σοφών χρειάζεται κάποια ησυχία; «Είναι προτιμότερο να ακούει κανείς τα ήρεμα λόγια ενός σοφού ανθρώπου, παρά τις κραυγές ενός άρχοντα σε μία παρέα με ανόητους» αναφέρεται στον Εκκλησιαστή [8]. Καί λίγο παρακάτω αναφέρει το ιερό κείμενο: «Υπάρχει μία πονηριά που γίνεται εδώ στη γη, μία απροσεξία των αρχόντων: Τοποθετούν σε υψηλές θέσεις τους ανόητους και σε χαμηλές τους επιφανείς. Είδα δούλους να πηγαίνουν καβάλα πάνω στα άλογα και άρχοντες να πηγαίνουν πεζοί σαν δούλοι» [9].

Μήπως όμως οι λόγοι των «πνευματικών ανθρώπων» δεν συνοδεύονται από ανάλογο τρόπο ζωής και γίνονται κενολογία; Μήπως ισχύει αυτό που λέει ο λαός μας: «Δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις»;

Στα παραπάνω ερωτήματα δεν είναι εύκολο να δοθούν άμεσες απαντήσεις. Εξάλλου, ο σκοπός μας είναι να δώσουμε αφορμές, για να κρίνονται με διάκριση και πνευματική διαύγεια, όσα γίνονται γύρω μας. Ο καθένας μπορεί να κάνει τις αναγωγές του. Χρειάζεται όμως να εστιάσουμε την προσοχή στη ζωή του Πνεύματος. Διότι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος καθιστά στην πραγματικότητα τους πνευματικούς ανθρώπους και δημιουργεί πνευματικά κριτήρια για την αντιμετώπιση κάθε κρίσης, πειρασμών, θλίψεων, ασθενειών, εθνικών συμφορών και αποτυχιών. Κι όπως δίδασκε ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, «ο αληθινός σκοπός της χριστιανικής ζωής είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος» [10].

Οπότε, πρώτος στόχος κυρίως του κληρικού αλλά και κάθε χριστιανού είναι να αποκαλύπτει τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του αλλά και στη ζωή των συνανθρώπων του. Να δημιουργεί κατάλληλο κλίμα, προκειμένου να ανθίζει η αγάπη. Να συμβάλλει στη δημιουργία πνευματικών ανθρώπων. Όχι υποκριτών και μισαλλόδοξων, αλλά μαθητών του πραέως και γλυκυτάτου Ιησού. Να πλουτίζει όχι υλικά, αλλά πνευματικά τον κόσμο.

Ο Γέρων Παΐσιος αναφερόμενος στην πνευματική πενία και τη σύγχυση της εποχής μας έλεγε ότι, ενώ σήμερα οι άνθρωποι μαθαίνουν με κόπο μία-δυο ξένες γλώσσες, επειδή όμως «οι γλώσσες αυτές δεν έχουν καμιά σχέση με τις γλώσσες της Αγίας Πεντηκοστής, ζούμε τη μεγαλύτερη Βαβυλωνία» [11]. Για τη συνεννόηση, τη συμφωνία και την αρμονία στην κοινωνία χρειάζεται να καλλιεργούμε την γλωσσοπυρσόμορφη χάρη του Πνεύματος, η οποία καθιστά τους ανθρώπους πνευματικούς. Οι όντως πνευματικοί άνθρωποι θέτουν σε πρώτη προτεραιότητα το κοινό καλό και όχι το συμφέρον τους. Θυσιάζονται οι ίδιοι και δε θυσιάζουν

άλλους για τη σωτηρία του κόσμου. Εμπνέουν την ελπίδα, καλώντας σε αλλαγή νοοτροπίας και ανάληψη κοινωνικής ευθύνης εκ μέρους όλων για τη σωτηρία του τόπου.

Όσα γράφτηκαν παραπάνω δεν εξαντλούν το θέμα. Έδωσαν όμως αφορμές για τη διαμόρφωση πνευματικών κριτηρίων αντιμετώπισης της σύγχρονης κοινωνικής κρίσης, αλλά και κάθε θλίψης, κινδύνου και πειρασμού. Ο άνθρωπος του Θεού πλουτίζει πνευματικά και ανακρίνει τα πάντα με βάση το Ευαγγέλιο. Ζει εν τω κόσμω, αλλά προσανατολίζει τη ζωή του στο μέλλοντα αιώνα, όπου η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Και της βασιλείας αυτής ουκ έσται τέλος [12].

[Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό “Λειμωνάριο” της Ι. Μητροπόλεως Κοζάνης]

[8] Βλ. Εκκλ. 9, 17.

[9] Βλ. Εκκλ. 10, 5.

[10] Βλ. Ειρήνης Γκοραΐνωφ, Ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ (1759-1833), μετάφρ. Πίτσας Κ. Σκουτέρη, εκδ. Τήνος, Αθήνα, σ. 180 κ.ε.

[11] Γέροντος Παισίου Αγιορείτου, Λόγοι Α΄, Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο, εκδ. Ιερόν Ησυχαστήριο «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 214.

[12] Βλ. Σύμβολον της Πίστεως.